

dan Stilling som den, vi indtage, ikke kunde vente nogen, hvad skal jeg kalde det, anden Optraeden fra Regeringens Side end den, man har set indtil dette Dieblis. Ja, jeg vil sige den høitærede Konseilspræsident: Regeringen har forsøgt at opløse, og det fik ikke Folkethinget bedre, og jeg er temmelig sikker paa, at selv om Regeringen blev af med dette Folkething, og alle vi Rigsdagsmænd af Oppositionen blev enige om ikke at stille os paany, vilde Regeringen dog ikke faae et bedre Folkething at have at bestille med end det Folkething, der er for Tiden. Det er temmelig sikkert, ja, det kunde maaste snarere være, at den fik et, der var mere radikalt end det nuværende, thi det kan jo være, at vi i adskillige Tilfælde herinde kunne komme til at se noget anderledes paa Forholdene end Befolkningen omkring i Landet. At man derimod skulde kunne tænke paa under de nuværende Forhold at faae et Folkething, der var mere villigt til at forhandle med den nuværende Regering, tror jeg, vilde være altfor sangvinist at antage. Nei, den eneste Maade, hvorpaa man kan vinde Folket, og det ikke alene Landboerne men ogsaa Byerne, ser ved Reformen. De Reformen, der ere os imellem, ere jo befængte allevegne; vi behøve virkelig ikke at nævne dem igjen, thi Alle, der følge noget med hele vor politiske Udvikling, kunne dem jo næsten paa Fingrene. Det eneste Sted, jeg kunde tænke mig, at der kunde være noget Haab om ved en stærk Agitation at faae Befolkningen til at tænke noget mere paa Reformen, er her i Kjøbenhavn. Det kan godt være, at der her kunde reises et Fremstridtsparti, og kunde man faae et Fremstridtsparti reist, er jeg sikker paa, at det vilde faae hele Venstres Støtte, men saalænge det bliver ved Ord, og man ikke ser nogen bestemt Optraeden fra nogen Side, tror jeg ikke, det vil ske. Man har endogjaa det Serisyn her i Kjøbenhavn, at man næsten aldrig ser, at der bliver afholdt noget politisk Møde, hvorimod der rundt om i hele det øvrige Land afholdes politiske Møder, hvor de vedkommende Rigsdagsmænd afgive Forslag om, hvad der er passeret, og hvad de mene, der skal fremmes i de næste Samlinger. Her i Kjøbenhavn er man saa at sige kommen helt ud over det. De Mænd, der ønske at rejse et Fremstridtsparti, maa derfor først og fremmest indbyde til Møder og selv rejse deres Program, for at man kan se, hvad det er for Maader, hvorpaa de ville lykkeligjøre os, thi saameget er vist, at der ikke er ret Mange, der ere glade ved den politiske Tilstand, vi have havt i en Række af Aar. — Der er et Spørgsmaal, der har spillet en ikke lille Rolle her i Thinget, og det er det

Spørgsmaal, som Nogle have kaldt for Studerpolitiken, medens Andre have kaldt det med det mere rigtige Navn, Spørgsmaalet om den ondartede Lingseshje. Man har dels her i Thinget slaaet paa, at det var jydsk Interesser, der have gjort sig gjældende, og dels har man set Sagen fremstillet saaledes i Bladene. Jeg vil nu for mit Vedkommende sige, at jeg ikke tror, at den høitærede Indenrigsminister ret vel fra første Færd af kunde have optraadt paa anden Maade, end han har gjort, det tror jeg er temmelig sikkert, thi det vilde have været i høi Grad skadeligt for os, om den høitærede Minister, efter at der allerede i Pressen var fremfat den Mulighed, at der var ondartet Lingseshje tilstede i vore Rvægsbesættninger, saa ikke havde grebet ind strax. Jeg bebrejder altsaa ikke den høitærede Minister, at han greb ind dengang, men noget Andet er det, at han nu har opretholdt Forbudet saa længe, navnlig efterat man har set, hvorledes England er optraadt overfor Sverig, thi det ser rigtignok noget sært ud at opretholde et Forbud overfor en Nabomagt, naar det Land, hvortil vi udføre den største Del af vort Rvæg, betragter denne Nabomagts Land som et af de allerjæddeste Lande. For den største Del af Sylland har det langt mere Betydning, om England skulde lukke for os, end om Tydskland skulde det, thi vi betragte ikke længer Tydskland som det Land, hvortil vi skulle udsende vore Kreaturer, men som dette Land betragte vi England. Derfor er det, at jeg vil slutte dette Afnit med at sige, at jeg ikke bebrejder den høitærede Minister, at han har været i høi Grad forsigtig, men jeg forstaar ikke, hvorfor han ikke har ophevet Forbudet før længe siden. Jeg synes ikke, at der er nogen Grund til at opretholde dette Forbud længere. — Der har været talk adskillige Gange om Livrenteanstalten. Dette foranlediger mig til at rette en Bemærkning til den høitærede Finantsminister om alle vore offentlige Pengeinstituter i Almindelighed, idet jeg tror, at det kunde være meget ønskeligt, om alle de Laan, som gives af offentlige Medlber, allesammen bleve udstedte paa den Maade, at der skulde betales noget Vist aarligt tilbage, ligesom man gjør i mange andre Pengeinstituter. Det er nemlig saa, at naar en Mand har en Gjæld og skal betale Renter af den — dem veed han jo, at han skal betale —, saa bliver han, naar han har gjort det, i Reglen derved ikke mere dygtig til at betale, idet han jo beholder hele Gjælden Hvis han derimod faaer Prioriteten paa den Maade, at han skal afdrage aarlig, har han dog i Reglen den Glæde, efter en Del Aars Forløb at faae Gjælden afbetalt. Derfor